

HERDENKING 2024

Stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962

Geachte veteranen, nabestaanden, vrienden en belangstellenden,

De Stichting Nationaal Indië-monument 1945 – 1962 (NIM) kijkt terug op 2024, welk een jaar was vol van activiteiten en verspreid over het gehele jaar. Er is door velen hard gewerkt, wat tot bijzondere, mooie en waardige momenten voor vele bezoekers en gasten heeft geleid.

Centraal stond de jaarlijkse NIM-herdenking, inclusief de NIM-Veteranenlezing in september, alsook de eerbiedwekkende fakkeltocht op de Dag van de Verenigde Naties, eind oktober vanuit het centrum van Roermond naar het Monument voor Vredesoperaties.

Extra bijzonder was dit jaar onze jaarlijkse herdenking in september. Niet alleen hebben wij weer, zoals van oudsher, onze herdenking rondom het Nationaal Indiëmonument uitgevoerd, maar ook is ons Nationaal Indiëmonument opnieuw onthuld, nadat er 226 namen van ontbrekende omgekomen kameraden aan de zuilen zijn toegevoegd. Ik kan stellen dat de herdenking bijzonder, waardig en ook aangrijpend was. Zeker tijdens de onthulling van het aangepaste monument en waarbij de 226 namen van onze omgekomen kameraden één voor één zijn genoemd.

Ook hebben wij wederom dialoogbijeenkomsten, samen en met ondersteuning van veteranen, met middelbare scholieren kunnen organiseren. Wij zien al deze activiteiten als hoogtepunten, waarbij wij altijd steun van onze vrijwilligers, partnerorganisaties en instanties mogen ontvangen. Onze dank aan allen hiervoor.

Samenvattend, duizenden veteranen, nabestaanden, autoriteiten en geïnteresseerden brachten ook in 2024 tijdens bovengenoemde en nog talloze kleinere activiteiten in het Herdenkingspark Roermond een bezoek aan de monumenten om te herdenken en te gedenken.

Veteranen en nabestaanden spreken in het algemeen hier positief over. Het is ook voor hen, waarvoor wij dit alles (blijven) doen.

De voorbereidingen voor de herdenking 2025 en andere evenementen staan in de steigers of zijn alweer begonnen. Hierbij wil ik u alvast informeren dat wij de jaarlijkse herdenking in september wederom rondom het Nationaal Indië-monument zullen organiseren, omdat dit het meest recht doet aan de belangen van de Indië- en Nieuw-Guineaveteranen, inclusief hun nabestaanden en waarvoor de stichting destijds is opgericht. De NIM-Veteranenlezing zal vanaf dit jaar in de tent op het herdenkingsterrein plaatsvinden en voorafgaand aan de herdenking.

Wij kunnen dit alles niet alleen doen en ook in 2025 blijven wij rekenen op uw instemming, ondersteuning en aanwezigheid. Wij willen verder, schouder aan schouder, samen met u allen, veteranen, nabestaanden, autoriteiten, partnerorganisaties, belangstellenden en belanghebbenden. Ik sluit dit voorwoord af met een speciaal dankwoord aan de vele vrijwilligers, welke bovengenoemde activiteiten mede met het bestuur steunen, gestalte geven en helpen uitvoeren. Zonder hen zouden er mogelijk geen herdenkingen in deze vorm kunnen zijn.

Tevens hoop ik u allen op een van onze activiteiten en/of tijdens onze NIM-herdenking op zaterdag, 06 september 2025 in Roermond persoonlijk te mogen ontmoeten.

J. A. Kneepkens MSc.

Voorzitter Stichting Nationaal Indië-monument 1945 - 1962

NIM-Veteranenlezing 'De Stabilization Force Iraq (SFIR), de Coalitie van Strijdkrachten tijdens de periode 2003-2005 in Irak' in TheaterHotel De Oranjerie Roermond

Voorafgaand aan de jaarlijkse Herdenking bij het Nationaal Indië Monument 1945-1962 vond wederom in de ochtend de NIM Veteranenlezing plaats.

Keynote spreker Generaal-majoor der Mariniers **Richard Oppelaar** belichtte dit jaar specifiek de VN-gemandateerde missie 'Stabilization Mission Iraque - SFIR'. Deze vond plaats gedurende de periode 2003-2005 in Irak, waar generaal Oppelaar als bataljonscommandant diende.

Spreker Ambassadeur **Michel Rentenaar** keek ook terug op deze periode. Hij ondersteunde destijds generaal Oppelaar als politiek adviseur. In deze missie werden veiligheid, stabilisatie en mensenrechten onder de aandacht gebracht.

Spreker Luitenant-kolonel **Björn Wijnen** was tijdens de missie SFIR peloton commandant. Hij deelde zijn eigen verhaal, waarbij de operatie bij Ar Rumaythah tijdens SFIR-4 centraal stond. Het was weer een lezing met indrukwekkende verhalen over verantwoordelijkheid en het brengen van offers om veiligheid en internationale vrede in conflictgebieden te handhaven.

De muzikale bijdrage werd geleverd door de **Koninklijke Militaire Kapel 'Johan Willem Friso'** onder leiding van **Kapelmeester Jan Wijenberg**.

De Kapel speelde de volgende werken:

Brothers in Arms - Dire Straits

Where are you - Karsu

Evergreen - Thomas Bergersen

Blackheart - Nick Phoenix

Toespraak van de heer Jo Kneepkens, voorzitter stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962

Excellenties, generaals, admiraals, dames en heren, van harte welkom op deze 37ste herdenking hier in Roermond.

Ook richt ik mij tot allen, die vandaag deze Herdenking, hier in Roermond via de live uitzending volgen.

Vandaag staan we hier, bij het Nationaal Indië-monument in Roermond. Een plek vol geschiedenis en herinneringen.

We zijn hier om stil te staan.
Om te herdenken, te eren en te verbinden.

We herdenken de meer dan 6.300 Nederlandse militairen, die hun leven gaven in de Indische Archipel tussen 1945 en 1962.

Ook denken wij als Stichting aan de 200 militairen die hun leven verloren tijdens recentere missies.

Al hun namen staan hier, gekerfd in de zuilen of geplaatst op de platen. Ze blijven bij ons, voor altijd.

Wij staan ook weer rondom het Nationaal Indië-monument. Dit om onze Indië- en Nieuw-Guineaveteranen een extra hart onder de riem te steken. Zij hebben ons laten weten, dat zij dit weer graag wilden en wij hebben naar hen geluisterd.

Herdenken is terugkijken, maar ook vooruitkijken. Het is een moment van respect. Vandaag eren we degenen, die voor onze vrede en vrijheid hebben gevochten. Vrijheid die wij soms vanzelfsprekend vinden. Maar die dat niet is.

Hun offers zijn de basis waarop wij staan. Zij mogen niet vergeten worden. Hun namen zullen wij blijven noemen. Vandaag, morgen en voor altijd.

Herdenken is ook verbinden. We staan hier vandaag niet alleen als individuen, maar als een gemeenschap. Verbonden door verhalen. Door offers. Door vrijheid. Samen geven we deze verhalen door. Aan onze kinderen, en aan de generaties die na ons komen.

Laat me u een verhaal vertellen. Een verhaal dat ons vandaag verbindt.

Het is het verhaal van de Luitenant Hochstenbach, geboren in 1914 in Heerlen. Een gewone man, maar met buitengewone moed. Luitenant Hochstenbach was in Nederlands-Indië. Op 15 juli 1947 ging het mis. Een oefening met handgranaten liep uit de hand. De soldaat Schoonen was in gevaar. Hochstenbach twijfelde geen moment. Hij sprong om Schoonen te redden. Hij plaatste zichzelf in gevaar om een ander te redden. Maar helaas, het mocht niet baten. Beide mannen kwamen om het leven.

Voor deze daad van moed werd Luitenant Hochstenbach onderscheiden met de Bronzen Ster, een Amerikaanse onderscheiding. Maar zijn naam stond lange tijd niet op dit monument. Hij was één van de 226 namen die ontbraken.

Maar vandaag staat zijn naam hier, gegraveerd op de zuilen. Waar hij hoort en nu ook hier weer verenigd met soldaat Schoonen.

Samen met al de anderen, die hun leven gaven.

Hochstenbach's verhaal staat niet op zichzelf. Het is één van de vele verhalen van moed en opoffering. Vandaag eren we hem,

en alle anderen die vielen in dienst van ons vaderland. Zij gaven alles voor een hoger doel. Voor vrede en vrijheid. Voor ons.

Vandaag zijn we ook hier om gezamenlijk getuigen te zijn van iets bijzonders. De onthulling van 226 nieuwe namen op dit monument. Namen van mannen en vrouwen, die tot voor kort niet op de zuilen stonden. Dankzij het onderzoek van de heer Jan Litjens zijn deze namen bekend geworden. Zij hebben nu hun plek gekregen, waar ze altijd al hoorden.

Het heeft veel moeite gekost om dit mogelijk te maken. Het was een samenwerking van velen, met dank aan oud-gouverneur Theo Bovens en gouverneur Emile Roemer. Maar het strekt verder dan Limburg. Vele Nederlandse provincies hebben hier-aan bijgedragen, waarvoor ook onze dank.

Vandaag vieren we deze inspanning. We vieren de herinnering aan hen, die we niet vergeten mogen.

De onthulling zal zo dadelijk plaatsvinden.

- ◇ De heer Bosma, voorzitter van de Tweede Kamer,
- ◇ Luitenant-generaal der Mariniers Frank van Sprang, Inspecteur der Krijgsmacht en Inspecteur der Veteranen,
- ◇ Gouverneur Emile Roemer, namens alle Nederlandse provincies,
- ◇ De heer Jan Litjens, namens onze stichting.

Zullen de 226 toegevoegde namen zichtbaar maken en wij zullen hun namen horen. Hun namen staan voor altijd in het monument gegraveerd.

Daarna zal zijne excellentie de heer Caspar Veldkamp, Minister van Buitenlandse Zaken, ons toespreken.

Terwijl we hier staan, is het goed om na te denken over de betekenis van herdenken.

Zoals dichter Leo van Kuieren het zo mooi zei:

“Herdenken is de tijd nemen om even stil te blijven staan bij de verkregen vrijheid die wij ogenschijnlijk zó gewoon zijn gaan vinden...

Herdenken is ook de herinnering levend houden aan hen die hun leven gaven voor deze vrijheid, waarop wij niet zuinig genoeg kunnen zijn.”

Vandaag herdenken we. Vandaag verbinden we.

Vrijheid is als een boom met diepe wortels in het verleden en takken die reiken naar de toekomst.
Laten wij deze boom koesteren.
En laten we nooit vergeten, wie hem geplant heeft.

Dank u wel.

Ik nodig nu de vier eerdergenoemde personen graag uit om over te gaan tot de onthulling.

Gebod uitgesproken door Sanneke Brouwers, aalmoezenier

Eeuwige God,
U die onze naam al kent voor wij werden geboren
Wees hier aanwezig in dit herdenkingspark
We bidden voor militairen die het leven is ontnomen.
In voormalig Nederlands-Indië en Nederlands Nieuw Guinea.
Dierbaren en kameraden van wie wij afscheid hebben moeten nemen... Misschien onlangs.
Degenen wiens namen staan genoemd op dit monument
Die wij bewaren in ons hart
En wiens namen staan geschreven in de palm van Uw hand.
Wij herdenken om de herinnering levend te houden.
Want vergeten worden is opnieuw sterven.
Mogen hun namen voortleven in onze herinnering. En voor eeuwig bij U.
God van vrede,
Open ons hart, als oorlogen en conflicten het leven van mensen verwoesten
Als kinderen alles wat nodig is tekort komen.
Als mensen die sterven door een strijd die niet hun strijd is.
Mensen met namen, zoals wij.
Niet geschreven op een monument.
Maar bekend bij U
Laten wij ook deze, voor ons naamloze slachtoffers, herdenken
Wij geloven dat niemand valt, of hij valt in Uw handen.
Dat zij die het leven verloren, niet worden vergeten, maar herdacht.
We geloven dat herdenken een eerste stap naar vrede kan zijn.

Wanneer mensen geen vreemden voor elkaar zijn.
Maar zich door elkaar gekend weten.
In een wereld waar iedere naam de moeite waard is om te benoemen
Ieder leven de moeite waard om geleefd te worden.
Laten we een moment in stilte namen noemen en bidden ...
Dat vragen wij in Uw naam.

Amen

Toespraak van de heer Caspar Veldkamp, minister van Buitenlandse Zaken

Het is je plicht.
Je moest.
Je ging.

Dat was de gedachte van de broers Leo en Piet van Bohemen toen zij werden opgeroepen om in Nederlands-Indië te dienen. Net zoals voor veel van de jongens was het de eerste keer over de landsgrens. Ver weg van de plek waar ze opgroeiden en die ze kenden. De eerste keer ook, dat er zo'n groot beroep werd gedaan op hun gevoel voor verantwoordelijkheid... Hun plichtsbesef.

En dus stonden Leo en Piet een paar maanden later aan de kade, met enkel een plunjezak en een zelf-getimmerd kistje als bagage. Daarmee moesten ze zich maar zien te redden... Jongens van 20 en 21 jaar oud, met de Tweede Wereldoorlog nog vers in het geheugen, volop bezig met hun toekomst, hun dromen, een verloofde, en een baan.

Dat alles lieten ze achter, op weg naar het onbekende, 11.000 kilometer verderop. Aan de kade werden ze gedag gezwaaid. Een van hen, voorgoed.

Vanaf het moment dat hij aan boord stapte schreef Leo. Iedere dag een luchtpostvel vol. Verhalen over een wereld waarin alles nieuw was. Over de angst om aangevallen te worden bij de wacht die hij liep. Over een kameraad, die twee weken na aankomst in een kolkende rivier viel, en nooit meer is gevonden.

Dat dagelijkse postvel werd zijn handelsmerk:

Daar zag je Van Bohemen lopen,
hij is vast een postvel kopen...

...zo luidde een Sintgedicht van een kornuit.

Alles wat hij meemaakte, moest verteld worden. Maar juist op de dag dat duizend postvellen tekortschoten, kon hij niet anders dan zijn ouders een telegram sturen van maar zes woorden.

‘Piet is naar de hemel gegaan.’

Dat was de boodschap die in morsetekens naar Nederland werd geseind. Langer was niet mogelijk. Vijf weken daarvoor was Piet ziek geworden, getroffen door de tyfus. Leo is niet van zijn zijde geweken. Hij wilde er zijn, voor zijn broer. En hij wilde er ook zijn voor zijn ouders en zijn zus, ook al waren ze ver weg.

Hij wilde voor hen zo nauwkeurig mogelijk vastleggen wat er gebeurde. Ze moesten dat weten.

Na de dood van Piet ging Leo terug, met een plunjezak vol herinneringen, die hij tot de dag van vandaag deelt. Met familie en vrienden. Met jonge mensen die vragen hebben. Met voorbijgangers waarmee hij een gesprek aanknoopt. En dat zal hij ook vandaag doen... hij is hier aanwezig. Want wat gebeurd is moet bewaard worden, én verteld.

Beste Leo,
Beste veteranen en familie,
Beste mensen,

Het is een eer om hier vandaag met u te zijn, bij het Nationaal Indiëmonument, waar we de militairen herdenken die het leven lieten in voormalig Nederlands-Indië en Nieuw Guinea.

En waar we ook alle militairen herdenken die zijn omgekomen tijdens vredesmissies sinds de Korea-oorlog. Militairen die de plicht voelden en hun verantwoordelijkheid namen. Net zoals Nederlandse militairen dat vandaag doen. In Litouwen, waar zij bijdragen aan de veiligheid van Europa. In Irak, waar zij zich inzetten voor de bescherming van de lokale bevolking. Of binnen het Koninkrijk, op Sint-Maarten, waar zij afgelopen zomer de politie ondersteunden, om de verkiezingen ordelijk te laten verlopen. En op vele andere plekken in de wereld, gedreven, en vol overtuiging.

Dat plichtsbesef zie ik ook hier, vandaag. Bij de veteranen, en bij alle anderen die zich met hart en ziel inzetten voor deze herdenking. We staan hier voor een levend monument. Niet alleen omdat herinneringen hier voortleven, maar ook omdat de geschiedenis nooit af is... En we decennia later nog scherven weten te vinden van wat eens kapot is gemaakt... puzzelstukjes uit het verleden.

Dat lukt alleen dankzij de mensen die zich hier zo voor inzetten. Door hun inspanning telt het monument vandaag 226 nieuwe namen. Elk met een verhaal, en ongelooflijk veel verdriet. Namen door de geschiedenis kwijtgeraakt en vergeten, maar vandaag voor altijd vastgelegd, gekerfd op zuilen van roestvrijstaal. We denken soms misschien anders over het verleden, en over de verantwoordelijkheid van gezaghebbers toen, maar dat doet niets af aan de enorme offers die onze veteranen hebben gebracht.

Dit monument leeft... dankzij de verantwoordelijkheid en het plichtsbesef van mensen, toen en nu. De burgers die het initiatief namen om jaren geleden het Nationaal Indiëmonument op te richten, hier in Roermond. En alle mensen die vandaag bij dit monument betrokken zijn, die onderzoek doen naar het

verleden, en die blijven vertellen. Veteranen zoals Leo, die een gesprek aanknopen en de verbinding zoeken.

Juist in een tijd dat onze vrijheid niet vanzelfsprekend is, en er oorlog is, hier vlakbij, bewijzen deze mensen ons land een enorme dienst. Want herinneren maakt onze samenleving sterker. En die kracht hebben we nodig, meer dan ooit.

Beste aanwezigen,

Het was hun plicht.
Ze moesten
Ze gingen.

Het is onze plicht dat niet te vergeten.

En om herinneringen te bewaren, te lezen, te delen...

Postvellen vol.

Dank u wel.

**Gedicht geschreven én voorgedragen door leerlingen van
basisschool Aan de Roer uit Roermond**

Veteraan hoe voelde het

Om je familie achter te Laten?
Om ineens uit het niets weg te moeten gaan?
Toen je vertrok je moeder te zien huilen
als een trieste zee,
pijn, harder dan de hardste steen.

Veteraan hoe voelde het...

Om je angst te laten winnen?
Om meteen te moeten gaan vechten?
En jezelf sterk te houden?
Om vrienden te maken
En te blijven herkennen wie de vijand was?

Veteraan hoe voelde het...

Geen keuze te hebben
En alles achter te moeten laten
In het helderste daglicht
En inktzwarte nachten
Vrienden te verliezen.

Veteraan hoe voelde het...

De angst van niet willen
maar moeten schieten
omdat het erop of eronder was
Het gemis en niet kunnen slapen
Van geluiden en de vele vragen in je hoofd.

Veteraan en nu, hoe voelt het nu
Hoor je in je nachtmerries
Nog steeds de schoten
En de schreeuw van de kameraden
Die jij achterliet.

Veteraan en nu, hoe voelt het nu

 Het orkest van de Koninklijke Militaire Kapel 'Johan Willem Friso' onder leiding van *Kapelmeester Jan Wijenberg* verzorgde de muzikale omlijsting.

Het orkest speelde de volgende werken:

- ◇ ***Daden laten leven*** - Hans van der Heide
- ◇ ***St. Thomas Choral*** - Pavel Stanek
- ◇ ***Great is thy faithfulness*** - Thomas Chisholm
- ◇ ***Ach wie Fluchtig, ach wie Nichtig*** - Sebastiaan Bach
- ◇ ***Canzone di Francisco*** - Thomas Doss
- ◇ ***Only in Sleep*** - Eriks Esenvalds
- ◇ ***Remembering the Fallen Ones*** - Thomas Murauer
- ◇ ***The last night of fall*** - Etienne Crausaz
- ◇ ***Remembrance day*** - Jacob de Haan

 Het Hertens Mannenkoor onder leiding van dirigent Bert Ramakers verzorgde gezongen de Herdenking. Pianist was Toon Konings

Het Hertens Mannenkoor zong de liederen:

- ◇ ***Bapa Kami*** - traditional
- ◇ ***Terang Bulan*** - traditional - solo Bert Ramakers
- ◇ ***Oh, Father of Mercy*** - traditional
- ◇ ***Nearer my God to Thee*** - L. Mason - solo Jan Heidanus en Jan Evers - bewerkt door Bert Ramakers
- ◇ ***Hymne Song of Peace*** - J. Sibelius - bewerkt door Bart Ramakers
- ◇ ***Vaânachnu*** - arrangement G.M. Veldman
- ◇ ***The Lily of the Valley*** - Charles W. Frey - solo Bert Ramakers
- ◇ ***Santo, Santo*** - arrangement Bert Ramakers

Declamatie geschreven en voorgedragen door Hans van Bergen, schrijver/dichter. Hans werd geaccompagneerd door Naud Reyners op accordeon.

Het schijnbare niets

Hoeveel het 'schijnbare niets' kan wegen
dat weet elke veteraan.

Het voor anderen 'schijnbare niets' van uitgebleven erkenning

Het voor anderen 'schijnbare niets'
van het reduceren van jouw bloedbevochten strijd in de Oost
tot slechts een voetnoot in de geschiedenisboeken op scholen.

Het 'schijnbare niets' voor anderen die er niet bij waren,
van jouw dromen waarin jij al zoveel doorwaakte nachten
telkens weer wanhopig zoekt naar het waarom, het hoe
en tegen beter weten in
naar een levensteken
van elke kameraad die achterbleef.

Hoe zwaar al dat voor anderen 'schijnbare niets' kan wegen
dat weet elke veteraan.

Maar bovenal weet hij met elk aftellend jaar
van de summiere tijd die hem nog rest,
wat de alsmaar zwaarder wordende last is
van het 'schijnbare niets'
achter al die verhalen van de Indische strijd
die tot nu nog altijd verzwegen of onverteld
gebleven zijn.

Het loodzware gewicht van elk verzwegen
of onverteld verhaal
rond Indonesië, Nieuw Guinea en Korea,
dat door zijn gemis
de volledige waarheid
nog altijd mank laat gaan.

Die last van het halve verhaal
die draagt elke veteraan.

Want voor volledige waarheidsvinding,
waarnaar in deze dagen
door zoveel anderen,
die er nooit bij waren in de Oost,
zo haastig en jachtig en struikelend soms

wordt gezocht,
zijn juist zo onontbeerlijk
al die tot nu nog steeds verzwegen
en onvertelde verhalen
van beide zijden van het front.

Het uitblijven daarvan
maakt voor jou veteraan
de last van het 'schijnbare niets'
te zwaar om nog langer alléén te torsen.

Als geen ander weet jij inmiddels, veteraan,
dat de waarheid zich niet laat dwingen.
Zij eist haar eigen ritme op
om te worden gevonden.

Zij laat zich niet haasten of afdwingen
door de naderende eindigheid van jouw generatie,
maar enkel door het vinden van balans
tussen de verhalen en beleving
aan beide kanten van het front.
Vaak dán pas wil zij ergens op
het middenpad worden gevonden.

En daarom is er juist nu
in deze nadagen van jouw generatie
beteugelende moed voor nodig
bij volgende generaties
om te erkennen dat de waarheid omtrent Indië
nog altijd op drift is
op de golfslag van verschillende tijdperken
en achterhaalde en nieuwe inzichten.

En daarom is er juist nu
beteugelende moed voor nodig
bij ons, de nieuwe generaties,
om te erkennen dat zowel de verhalen
van Nederlandse zijde
als die van de Indonesische kant
nodig zijn om de waarheid te achterhalen,
maar dat ze beiden een andere hartslag hebben
en een ander ritme van vertellen.

En daarom is er juist nu
bij het slinken van de tijd
voor jouw generatie, veteraan,
bij ons, de nieuwe generaties,
beteugelende moed nodig
om te erkennen dat het complete verhaal
omtrent Indië zich niet laat haasten,

zolang er nog steeds brokstukken van
ronddobberen tussen de ijsschotsen van de tijd
en in een eigen, niet af te dwingen ritme aanspoelen
om pas dán gevonden te worden.

Zoals de 226 namen
van gesneuvelde veteranen
die zich vandaag voegen
bij de divisie van stalen zuilen
op deze wonde plek.

226 namen.

Ook zij en hun persoonlijke strijdverhalen

zijn decennialang op drift geweest
in de vervagende mist van dreigende vergetelheid
om pas nu aan te spoelen
op de kustlijn van de tijd.
Om pas nu, na zoveel jaar,
hun deel toe te voegen aan
het uiteindelijke verhaal.

Zijn deze 226 namen daarom
niet juist nu bij uitstek
het helderste appèl van dit moment in de tijd
om ons te laten inzien
dat het loodzware gewicht
van elk verzwegen of onverteld verhaal
rond de waarheid van Indië, Nieuw Guinea en Korea
gewoonweg veel te zwaar is
om door slechts 1 generatie
te worden gedragen?

Zijn deze 226 namen daarom
niet nu de dwingendste boodschap
dat het de hoogste tijd is om rust te gunnen
aan de moegestreden generatie Indiëveteranen
en tegelijkertijd te beseffen dat er met die rust
zeker géén einde komt aan de waarheidsvinding,
maar dat de zoektocht ernaar
alleen maar krachtiger en objectiever
wordt als we die overdragen
aan de tweede, of derde
of zonodig vierde generatie.

Laat deze 226 namen
die pas nu uit het schijnbare niets
naar voren zijn gestapt

om hun verhaal aan de waarheid toe te voegen,
aan ons benadrukken dat
de waarheid omtrent de Indische strijd
rust op vele peilers
maar nog altijd op drift is.

Dat alleen de waarheid zelf
haar eigen tijd en tempo kiest
om gevonden te worden.

Al overstijgt dat deze generatie
van murw en moe gestreden veteranen
die het in alle toonaarden verdient
om nu eindelijk van ons
rust te krijgen en het weten
dat de waarheid uiteindelijk
zal worden verteld.

© Roermond, september 2024
Hans van Bergen
info@hansvanbergen.nl

Kransen zijn gelegd namens:

In alfabetische volgorde

1-1 RI
 1-4 RI
 1-8 RI
 1-15 RI
 2-6 RI Sobats
 2-6 RI Tijgerbrigade
 3-3 RI
 3-5 RI
 3-8 RI
 3-10 RI
 4-8 RI
 4-10 RI
 120 Squadron
 2e Compagnie Luchtvaarttroepen
 ACOM De Bond van Defensiepersoneel
 Alg Ver. Oud en Actief pers KM
 Bisdome Roermond
 BNMO
 Bond van Wapenbroeders, Unie van Nederlandse Veteranen + VVNNG
 BOSS
 CDS Gen Eichelsheim
 COM
 De Inspecteur der Krijgsmacht tevens Inspecteur der veteranen
 De Staten-Generaal (1^e Kamer en 2^e Kamer)
 Gemeente Roermond
 Het Kabinet (Minister-president en Raad van Ministers)
 K.T.O.M.M. Bronbeek
 Onafhankelijke Defensie Bond
 Oorlogsgravenstichting
 Provincie Limburg
 Regimenten Commando Landstrijdkrachten 2x
 Ridders Militaire Willemsorde
 Stichting Band Oud Strijders 1e Divisie 7 december
 Stichting Kinderen en kleinkinderen van Indië en Nieuw-Guinea veteranen
 Stichting Marechaussee contact
 Stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962
 Vereniging Draggers Dapperheids onderscheidingen
 Vereniging Ex-act KM 'Marva'
 Vereniging Oud Strijders Garde Regiment Prinses Irene
 Veteranenplatform
 VOKS
 Vrienden van het Monument

*De foto's in dit boekje zijn welwillend ter beschikking gesteld door:
Rob Smits en Hans Ursem.*

Dit boekje bevat de toespraken die op zaterdag 7 september 2024 werden uitgesproken tijdens de jaarlijkse Herdenking bij het Nationaal Indië-monument 1945-1962 in het Nationaal Herdenkingspark Roermond.
Vormgeving, opmaak en DTP: Hans Ursem

Het werk van de stichting kunt u steunen door donateur te worden van de stichting 'Vrienden van het monument', voor € 15,00 per jaar.
Voor aanmelding of informatie kunt u contact opnemen met het secretariaat:
Postbus 1302, 6040 KH ROERMOND, telefoon: (06) 55 32 83 06.

© 2024

Stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962

Stichting Vrienden van het Monument

'Dankwoord'

- ◇ Provincie Limburg
- ◇ Gemeente Roermond
- ◇ Vfonds
- ◇ L1 TV
- ◇ Ministerie van Defensie
- ◇ Koninklijke Landmacht:
- ◇ 13 Lichte Brigade
- ◇ Madi Zuid
- ◇ Korps Nationale Reserve
- ◇ Koninklijke Militaire Kapel Johan Willem Friso
- ◇ Koninklijke Marechaussee
- ◇ Koninklijke Luchtmacht
- ◇ Detachement F-35 Lightning II
- ◇ Het Hertens Mannenkoor
- ◇ Kersten Hulpmiddelen
- ◇ Openbare Basisschool Aan de Roer uit Roermond
- ◇ KOVOM vrijwilligers
- ◇ Banieren Bond van Wapenbroeders
- ◇ Vrijwilligers Stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962

Met verdriet hebben we afscheid moeten nemen van Hans Ursem, sinds 2004 in hart en nieren vrijwilliger bij onze stichting; altijd betrokken met de mensen om hem heen. Met alle kennis en deskundigheid was hij jarenlang samensteller en vormgever van het jaarlijks herdenkingsboekje en de periodieke nieuwsbrief; Drager van de gouden NIM-speld.

*Hans is na een korte ziekbed op 4 april jl. overleden.
We herdenken hem met diep respect en dankbaarheid.*

*Bestuur van de Stichting Nationaal Indie Monument 1945-1962
Bestuur van de Stichting Vrienden van het Monument*

Stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962

Postbus 1302

6040 KH ROERMOND

Telefoon: (06) 55 32 83 06

E: secretariaat@nim-roermond.nl

W: www.nim-roermond.nl

